

FRANCESC DOMÈNECH I PUIG, TAMBÉ VEÍ DEL BARRI

Recordant un company, un amic...

Anton Pedrós i Puig

Escriure sobre el passat d'una persona no és tasca gens fàcil; de virtuts i desencerts, tots n'hem tingut i aquest sentiment de manifestar-li la meua admiració, era un fet que tenia pendent, ja que mútuament sempre havíem estat bons companys i amics amb el rerefons de l'esport com a nexa comú. Avui i aquí, trobo adient poder-ho fer públic en aquest quadern, a poc més dels dos anys de la seva pèrdua.

L'ocasió no és casual, i motivada per una doble justificació: la personal que ja he manifestat i la més important, la d'haver estat sempre, un bon veí del barri, d'aquest barri de Sant Magí on havia viscut tota la seva vida.

Els records venen del més enllà, d'una data existent però indefinida. L'esport el portava a la sang i el fet se m'encomanà fàcilment, això sí, sense tanta polivalència com ho va fer ell, tant en la seva joventut com en la vida reposada d'una persona tranquil·la, afable i molt respectuosa. Recordo molt bé que en una xerrada publica a les instal·lacions del C.A.T.

el mes de setembre de l'any 2016, es manifestava un esportista vocacional. I a fe que ho havia anat demostrant.

La nostra mútua relació ja venia de l'antiga pràctica en el futbol cerverí i en tennis taula que s'engrandí poc després amb el bàsquet que ens acompanyà gairebé plegats, totes les nostres vides. El seu pas dins aquesta darrera pràctica el va portar a ser cabdal en certs moments, donant l'empenta perquè l'empresa on treballava s'impliqués i propiciés la construcció del nostre primer pavelló esportiu, que ja havia portat el seu nom propi i que el passat 2017 es va reafirmar.

L'any 1973 fou guardonat amb la distinció de Quixot d'Or per la seva tasca positiva dins el bàsquet provincial i cerverí en haver contribuït a situar els equips masculí i femení en l'òrbita nacional. El fet fou transcendent per accelerar la construcció del nou pavelló, que el 1976 s'inaugurava.

Més endavant, i ja deixada la seva tasca competitiva, va passar a la de preparador,

entrenador i fins i tot conseller en bona colla d'equips de les nostres contrades i en diferents esports. Se'l coneixia arreu del Principat i aquesta continuada activitat de per vida va propiciar que la Generalitat de Catalunya el nomenés l'any 2002, amb la màxima distinció que un esportista català pot presumir de tenir, la consideració de *Forjador de la Història Esportiva de Catalunya*, un guardó creat el 1987 en forma de medalla que li va lliurar el president de la Generalitat Artur Mas, per tal de premiar els mèrits de les persones naturals o jurídiques que han actuat d'una manera constant i valuosa en algun dels diferents vessants de l'àmbit esportiu català. I també donada la seva llarga implicació en el bàsquet, la Fundació del Bàsquet Català el va reconèixer com a *Històric del Bàsquet* l'any 1999.

El 2017, la Paeria de Cervera també li va reconèixer la seva tasca esportiva com jugador, preparador i educador en un acte públic que tingué lloc al Saló de Sessions de la Paeria el dia 12 de gener. I el dia 11 de febrer del mateix any, el Pavelló Municipal d'Esports de Cervera recobrava novament el seu nom per mitjà d'una placa col·locada a la seva façana principal en un acte amb representació de les primeres autoritats locals presidides pel Paer en Cap Ramon Royes i la companyia de familiars i amics. El pavelló ja havia estat distingit amb el nom del Francesc amb anterioritat, però aquesta primera placa, situada a l'interior del recinte, va desaparèixer durant les obres en què el pavelló es va aïllar i s'hi va instal·lar la calefacció.

No foren aquests els seus únics èxits dins l'esport als que caldria afegir tants altres campionats d'equip, trofeus individuals i bones qualificacions con a preparador i dirigent; no és el cas detallar-los però sí deixar constància de la seva existència.

El Francesc ens va deixar en plena pandèmia o, potser a conseqüència d'aquesta, quan la solitud l'aïllà de les seves distraccions que, malgrat la seva avançada edat, encara practicava. Corria el mes de febrer de l'any 2021.

El seu comiat s'emmarcà dins un silenci segurament volgut per ell, però els molts cerverins que li volíem donar l'últim adéu no ho vàrem poder fer.

S'escrigué arran del seu comiat, el nombre d'esports que havia practicat amb més o menys assiduïtat i durada; no els repetiré, però puc dir que en aquestes relacions escrites no hi constaven encara tots...

En nom de tots, veïns del barri i amics, a reveure.